

Spotkanie IV.

PROWADZENIE DIALOGU W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

1. Czytanie z Ewangelii według św. Jana

J 4,7-10. 15-24.39 (wg Edycja św. Pawła)

Nadeszła kobieta – Samarytanka, aby zaczerpnąć wody. Jezus poprosił ją: „Daj mi się napić” (...). Kobieta odparła jednak: „Jakże Ty, Żyd, możesz prosić mnie, kobietę samarytańską, o wodę? (...). Na jej słowa Jezus odpowiedział: „Gdybyś znała dar Boży, a także wiedziała, kim jest Ten, kto ci rzekł: <Daj mi się napić>, to byś Go poprosiła, a On dałby ci wody żywej” (...).

Kobieta poprosiła więc: „Panie, daj mi takiej wody, abym już więcej nie odczuwała pragnienia i nie musiała przychodzić tutaj i czerpać”. Jezus więc polecił jej: „Idź, zawołaj swojego męża i przyjdźcie tutaj”. Ona zaś odparła: „Nie mam męża”. Na co Jezus rzekł: „Słusznie powiedziałaś: <Nie mam męża>. Miałas ich bowiem pięciu, a i ten, którego masz, nie jest twoim mężem. To powiedziałaś prawdziwie”.

Wtedy kobieta zawołała: „Panie widzę, że Ty jesteś prorokiem! Nasi przodkowie oddawali cześć Bogu na tej górze; wy zaś twierdzicie, że jedyne miejsce, gdzie należy Go czcić, znajduje się w Jerozolimie”.

Jezus jej odrzekł: „Wierz mi, kobieto. Oto nadchodzi czas, że ani na tej górze, ani też w Jerozolimie nie będzie się już wielbiło Ojca. Wy czcicie to, czego nie znacie; my zaś oddajemy cześć Temu, kogo znamy. Zbawienie bowiem pochodzi do Żydów. Nadchodzi jednak godzina, a właściwie już jest, kiedy prawdziwi czciciele będą wielbili Ojca w Duchu i prawdzie. Zresztą takich czcicieli pragnie sam Ojciec> Bóg jest duchem, stąd też ci, którzy Go wielbią, winni to czynić w Duchu i prawdzie”.

(...) Wielu Samarytan z tej miejscowości uwierzyło w Niego [Jezusa] na podstawie świadectwa danego przez ową kobietę...

2. Refleksja:

Dialog Jezusa i kobiety z Samarii jest rozbudowany i podejmuje wiele kwestii społecznych, moralnych i religijnych. Jest to wielka lekcja kultury spotkania i dialogu. Mistrz uczy szacunku do rozmówcy, podkreśla godność i «geniusz» kobiety.

Kryzys roli kobiety w społeczeństwie stanowi kluczowy punkt wielu innych problemów społecznych, ludzkich i religijnych naszych czasów. Czy przeżywamy dziś kryzys roli kobiety w Kościele? Czy rozwiąże go „kapłaństwo” kobiet, parytety i tendencje równościowe? Jak wzbudzić wiarę u współczesnej Samarytanki? Jak prowadzić dziś dialog z kobietą w Kościele?

Jan Paweł II pisał: „Polityka przyszłości będzie wymagała, aby kobieta coraz bardziej uczestniczyła w rozwiązywaniu głównych problemów, takich jak: czas wolny, jakość życia, migracje, usługi socjalne, eutanazja, narkotyki, służba zdrowia i opieka zdrowotna, ekologia itd.” (Jan Paweł II, List do kobiet, 4).

Rozdział 4 Ewangelii Jana ma kilka części. Jezus prowadzi w nich spotkania-dialogi z kobietą: pyta i odpowiada. Pragnie dać się jej poznać jako Słowo dające życie i Zbawiciel świata: ON daje „wodę życia” (4,10; por. J 7,37; Ap 21,6) i wzbudza wiarę (4,21.39-42; J 7,31). Spotkania-dialogi zmierzają do końcowego wyznania wiary. Przyjęcie Jezusa jako Pana i Zbawiciela jest wyzwaniem dla wszystkich we wspólnocie Kościoła.

Pierwsze *spotkanie-dialog* z Samarytanką (4,7-15) ukazuje spragnionego Jezusa jako Pana (4,11), który daje życie („wodę żywą”); zmęczony i spragniony człowiek objawia zranienia i pragnienia kobiety „spoza właściwych ram społecznych” [pięciu mężów + konkubin].

W drugim *spotkanie-dialogu* Jezus objawia się jako prawdziwy Prorok (4,19) i Mesjasz (4,26). Wiąże się to z dyskusją o miejsce i rodzaj autentycznego kultu Ojca „w Duchu i prawdzie” (4,23.24).

Końcowe *dialogi* (4,28-30. 39-40) są zaproszeniem dla nowych słuchaczy słowa Jezusa – mieszkańców Samarii. Tutaj nawrócona kobieta pełni rolę świadka – ewangelizatora - katechistki.

Oni uwierzą najpierw dzięki jej słowo („na podstawie świadectwa danego przez ową kobietę...”; 4,39), by później uwierzyć w Jezusa („wierzymy..., dlatego, że sami Go usłyszeliśmy”; 4, 42).

Pytania dla nas: Jak głosić słowo Boże w ramach spotkań synodalnych? Jak budować więzi, inicjować spotkania-dialogi z mężczyznami i kobietami? Jak rozwiązywać podstawowe problemy społeczne i moralne? Jakiego kultu – jakich czcicieli „pragnie sam Ojciec”?

3. Krótka medytacja osobista

4. Modlitwa synodalna

*Stajemy przed Tobą, Duchu Święty,
zgromadzeni w Imię Twoje.
Z Tobą jedynie, który nas prowadzisz;
zamieszkaj w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść
i jak mamy nią podążać.
Jesteśmy słabi i grzeszni;
nie dozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę,
albo stronniczość wpływała na nasze działania.
Niech w Tobie odnajdziemy naszą jedność,
abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego,
i abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy
i tego, co jest słuszne.
O to wszystko prosimy Ciebie,
który działasz w każdym miejscu i czasie,
w komunii Ojca i Syna,
na wieki wieków. Amen.*

5. Pytania do refleksji synodalnej

- * Jakie formy dialogu między wspólnotami wypracowano w parafii? Jakie są trudności we współpracy?
- * W jaki sposób współpracujemy z sąsiednimi parafiami?
- * W jaki sposób współpracuje Kościół z ludźmi kultury?
- * Jakie są inicjatywy dla osób w związkach niesakramentalnych?
- * Jakie rozwijamy doświadczenia dialogu z niewierzącymi?
- * Jakie relacje utrzymujemy z osobami innych wyznań chrześcijańskich?
- * W jaki sposób są rozwiązywane różnice poglądów, konflikty i trudności?

6. Dyskusja prowadząca do sformułowania konkretnych wniosków

7. Spisanie wniosków